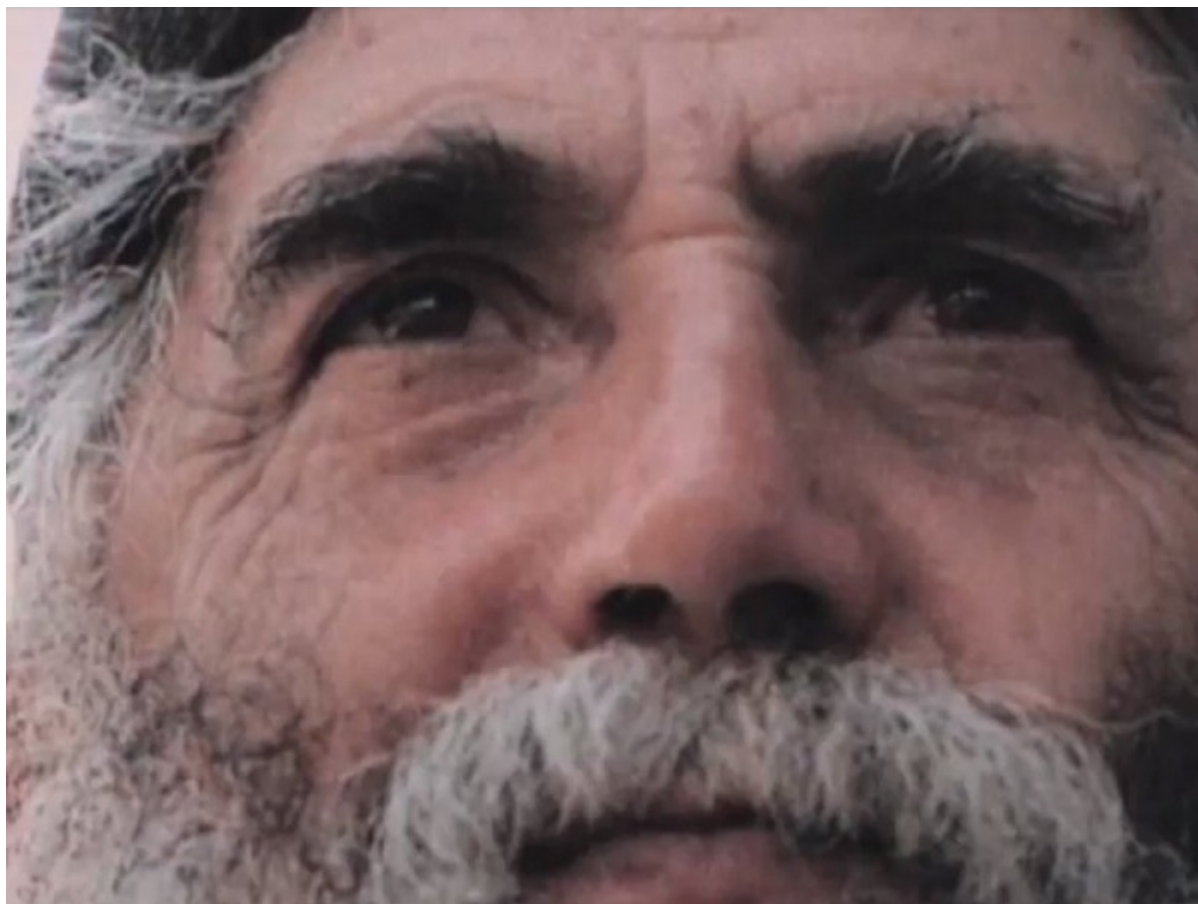

Η αδικία και ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η αδικία, δυστυχώς, είναι φαινόμενο «από καταβολής κόσμου». Ο άδικος Κάϊν όχι μόνο φθόνησε, αλλά σκότωσε και τον δίκαιο αδελφό του Άβελ. Με άδικο τρόπο ο Ισαάκ πήρε τα πρωτοτόκια του αδελφού του Ησαύ. Αδικήθηκε από φθόνο ο πάγκαλος για τις αρετές του Ιωσήφ, ο αγαπημένος γιος του Ιακώβ, που τα αδέλφια του τον πούλησαν ως δούλο μακριά από την πατρίδα. Την άδικη φτώχεια έζησε ο Λάζαρος της παραβολής, με τη διαρκή πείνα, τις αρρώστιες και τα έλκη που του έγλυφαν οι σκύλοι βλέποντας την έκλυτη ζωή του πλουσίου με τα πολυτελή δείπνα, του οποίου όμως η εγκαρτέρηση τον έβαλε στην αγκάλη του Αβραάμ.

Τὴν ἀδικία γεύθηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Ἀδικήθηκαν οἱ περισσότεροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Χαρακτηριστικά αναφέρεται ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος στηλίτευε τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴ διαφθορά, κατήγγειλε τὴν κοινωνικὴ ἀδικία, στιγματίσκει τὴν σπατάλη, τὴν ἐπίδειξη τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἀρχόντων, καταδίκασε τὶς ἀυθαιρεσίες τοῦ πολιτικοῦ συστήματος, στράφηκε ἐναντίον τοῦ διεφθαρμένου κλήρου, πάντα με παρρησία καὶ χωρὶς νὰ κατονομάζει ὥστε νὰ μὴν κηλιδώνονται προσωπικότητες, ἀλλὰ νὰ στιγματίζονται οἱ πράξεις τοῦ. Μισοῦσε τὴν ἀμαρτία καὶ τὴν ἀδικία, ἀλλὰ ἀγαποῦσε τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ἀδίκους. Στάθηκε δίπλα στους ἀδύνατους, τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς ἀδικημένους, τοὺς ἀπλοὺς καθημερινούς συνανθρώπους τοῦ, ποὺ ἡ ὑπεροψία καὶ ἡ ἀδικία τῶν δυνατῶν συχνὰ καταδυνάστευε. «Ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας» (Γεν. 6, 11), ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός διαπιστώνοντας εἶπε στο Νώε, ὅταν ὡς μόνο δίκαιο παρώτρυνε νὰ κατασκευάσει κιβωτό, γιὰ νὰ σωθεῖ αὐτός καὶ ἡ οἰκογένειά τοῦ ἀπὸ τὸν ἐπερχόμενο κατακλυσμό.

Ἔρχεται τώρα διαχρονικὴ ἡ ἐρώτηση τοῦ Θεοῦ μας νὰ μας προβληματίσει. Λέει με τὸ στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: «Τι ὑμεῖς ἀδικεῖτε τὸν λαόν μου καὶ τὸ πρόσωπον τῶν πτωχῶν καταισχύνετε;» (Ἠσ. 3, 15). Ὁ ἴδιος ὁ Θεός θὰ ἐρθεῖ δικαστὴς τῶν ἀδικούντων, αὐτῶν ποὺ ἄρπασαν καὶ ἐρήμωσαν τὴν κοινωνία, γιὰ νὰ θησαυρίσουν οἱ ἴδιοι προσωπικά. Καὶ, δυστυχῶς, εἶναι διαπιστωμένο, ὅτι ὅταν οἱ ἀδικοὶ

αντιμετωπίζονται από τα θύματά τους, εάν μάλιστα, όπως συμβαίνει, οι αδικούμενοι να είναι ασθενέστεροι και πτωχότεροι, προσπαθούν με φοβιστικές κραυγές και ύβρεις και συκοφαντίες να πνίξουν την αδύναμη φωνή τους. Και δεν φθάνει ως εκεί η αδικία τους. Στα δικαστήρια μισθώνουν συνηγόρους και παρουσιάζουν ψευδομάρτυρες, ώστε μαζί με την αδικία να προσάψουν στα δυστυχή θύματα τους και την αισχύνη της συκοφαντίας. Έτσι με το νόμο η αδικία, η πλεονεξία και η αλαζονεία θριαμβεύουν. Η φωνή όμως του Θεού από τον ουρανό έρχεται δριμύτερη: «Γιατί αδικείτε τον λαόν μου»; Οι επίβουλοι των λαών, οι τύραννοι εσωτερικοί η εξωτερικοί, αυτοί που σήμερα τους καταπιέζουν και τους οδηγούν σε οικονομική κρίση, με σκοπό να τους υποδουλώσουν, δεν πρόκειται να ξεφύγουν από το βλέμμα του Δίκαιου Κριτή. Μπορεί να πάσχει για τις ανομίες του ο λαός του Θεού, αλλά και οι δυνάστες, οι αδικούντες δεν είναι καλύτεροι. Αυτοί πρώτοι δίδαξαν την ανομία και με τη δύναμη του πλούτου τους επέβαλαν τις απόψεις τους. Η καταπίεση και η αδικία τους θα είναι η ταφόπετρά τους. Η τελική κρίση, ο τελικός έλεγχος, η τελική εκδίκηση ανήκει σ' Εμένα, λέει ο Κύριος: «Εμοί κρίσις (Ρωμ. ιβ 19).

Ο άδικος άνθρωπος, όπως και κάθε ένας που αισθάνεται ένοχος, εάν δεν ζητήσει συγχώρηση ταλαιπωρείται από τη συνείδησή του και επί πλέον από το γογγυσμό και την αγανάκτηση του αδικημένου. Δεν μπορεί να κοιμηθεί. Σαν να τον κτυπούν κύματα στριφογυρίζει και ανάπαυση δεν έχει. Είναι μυστήριο πράγμα το πως το πληροφορείται! Όπως ένας όταν αγαπά κάποιον και τον σκέφτεται με την καλή έννοια, εκείνος το πληροφορείται, έτσι και σ' αυτή την περίπτωση ο γογγυσμός του άλλου τον αναστατώνει. Και μακριά να είναι, είτε στο Γιοχάνεσμπουργκ, είτε στην Αυστραλία, δεν μπορεί να ησυχάσει όταν αγανακτεί άλλος εξ αιτίας του.

Ακόμη και αν ο άνθρωπος είναι αναίσθητος, πάλι υποφέρει. Το πολύ-πολύ να καταφύγει σε καμιά «ψυχαγωγία», για να ξεχασθεί. Όταν ο αδικημένος έχει συγχωρήσει τον ένοχο, αλλά έχει μείνει λίγη αγανάκτηση μέσα του, τότε και ο ίδιος ταλαιπωρείται σε ένα βαθμό, αλλά ο ένοχος ταλαιπωρείται πολύ από την αγανάκτηση του άλλου. Αν όμως ο ένοχος ζητήσει συγγνώμη και δεν του τη δώσει ο αδικημένος, τότε ταλαιπωρείται εκείνος. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη φωτιά από το εσωτερικό κάψιμο της ψυχής, από τη συνείδηση. Τη βασανίζει και την τρώει συνέχεια με το σαράκι σε τούτη τη ζωή και πιο πολύ φυσικά θα την τρώει στην άλλη ζωή, την αιώνια, «ο ακοίμητος σκώληξ», αν δεν μετανοήσει ο άνθρωπος σ' αυτή τη ζωή και δεν επιστρέψει τις αδικίες του στου συνανθρώπους του, έστω και με την αγαθή του προαίρετη, σε περίπτωση που δεν μπορεί με άλλο τρόπο.

Θυμάμαι ένα δικηγόρο που έκανε πολλές αδικίες, πόσο βασανίστηκε στο τέλος

της ζωής του. Εξασκούσε το επάγγελμα του σε μια επαρχία που είχε πολλούς κτηνοτρόφους. Εκεί, φυσικά, γίνονταν και αγροζημιές και πολλοί βοσκοί έτρεχαν σ' αυτόν τον δικηγόρο, γιατί με πονηρά επιχειρήματα αυτός έπειθε και τον αγρονόμο και τον ειρηνοδίκη. Έτσι οι καημένοι οι γεωργοί πολλές φορές όχι μόνο δεν εύρισκαν το δίκαιο για τα σπαρτά που τους κατέστρεφαν τα κοπάδια, αλλά εύρισκαν και τον μπελά τους. Όλοι τον ήξεραν αυτό το δικηγόρο και κανείς τίμιος άνθρωπος δεν τον πλησίαζε. Ακόμη και ο πνευματικός να δείτε τι συμβούλεψε έναν ευαίσθητο βοσκό. Ο βοσκός αυτός είχε ένα μικρό κοπάδι και μια σκύλα. Μια φορά που η σκύλα είχε γεννήσει, έδωσε τα κουταβάκια σε άλλους και κράτησε αυτός μόνο τη μάνα. Εκείνο το διάστημα είχε χαθεί μια προβατίνα και είχε αφήσει το αρνάκι της που θήλαζε. Αυτό επειδή δεν είχε μάνα έτρεχε πίσω από τη σκύλα και θήλαζε απ' αυτήν, η οποία ένοιωθε και η ίδια ανακούφιση. Έτσι τα δύο ζώα είχαν συνηθίσει και το ένα εύρισκε το άλλο. Ο καημένος ο βοσκός, όσο και να προσπαθούσε να τα ξεχωρίσει, εκείνα έσμιγαν. Επειδή ήταν ευαίσθητος ο βοσκός σκέφθηκε να ρωτήσει τον πνευματικό, εάν τελικά τρώγεται το κρέας του αρνιού η όχι. Ο πνευματικός έχοντας υπ' όψη του και τη φτώχεια του βοσκού σκέφθηκε λίγο και του είπε: «Το αρνί αυτό, παιδί μου, δεν τρώγεται, γιατί θήλασε από τη σκύλα, αλλά ξέρεις τι να κάνεις; Επειδή όλοι οι βοσκοί πηγαίνουν δώρα στο δικηγόρο τον δείνα αρνιά και τυριά, να του πας και συ αυτό το αρνί να το φάει. Μόνο αυτός έχει ευλογία να το φάει, γιατί όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι είναι άδικος».

Όταν γέρασε πια ο άδικος δικηγόρος και έπεσε στο κρεβάτι, υπέφερε χρόνια από εφιάλτες και δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τον χτύπησε και ημιπληγία και δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει. Προσπάθησε ο πνευματικός να τον κάνει τουλάχιστον να γράψει τις αμαρτίες του, αλλά είχε χάσει και τον έλεγχο. Έτσι αναγκάστηκε να του διαβάσει την ευχή των Επτά Παίδων, για να κλείσει λίγο τα μάτια του και να κοιμηθεί. Του διάβασε και εξορκισμούς, για να γαληνέψει λίγο, μέχρι που αναπαύθηκε, και ας ευχηθούμε ο Θεός να τον αναπαύσει πραγματικά.